

Eliasz jako typ na Kościół

Studium „werset po wersecie” zapisu 1 Król. 17-19

Oto Ja pošę wam proroka Eliasza, zanim przyjdzie wielki i straszny dzień Pana – Mal. 3:23.

Przez dziesięciolecia badacze Biblii z zapałem analizowali życie proroka Eliasza. Pastor Russell, w ostatnich latach swojego życia, starannie poszukiwał wyjaśnień związanych z prorocstwami czasu końca, badając historię ostatnich dni życia Eliasza, którego wędrówka zakończyła się w Jordanie. Eliasza i jego sługę Elizeusza rozdzielił ognisty rydwan. Pastor Russell wierzył, że moment zabrania Eliasza „wśród burzy” (2 Król. 2:11) obrazuje uwielbienie klasy Kościoła.

Ważne informacje o życiu Eliasza są zapisane w 1 Król. 17-19 oraz 2 Król. 2. Te zapisy umożliwiają nam sporządzenie chronologii wydarzeń. Potwierdzają one, że Eliasz był typem na Kościół w ciele podczas Wieku Ewangelii. Zaczniemy jednak od porównania zapisów dotyczących proroka Eliasza zawartych w prorocstwie Malachiasza i ewangelii św. Mateusza.

W Mat. 17 zapisaną mamy historię związaną z Górą Przemienienia. W obecności trzech uczniów (Jakuba, Piotra i Jana) Jezus został przemieniony „i zajaśniało oblicze jego jak słońce, a szaty jego stały się białe jak światło” (werset 2). W tamtym momencie ukazali im się także, wraz z przemienionym Jezusem, Mojżesz oraz Eliasz. Te trzy postacie reprezentują trzy okresy czasu: Wiek Żydowski, Wiek Ewangelii oraz Wiek Tysiąclecia.

Uczniowie, jak sugeruje zapis, musieli zrozumieć, że Eliasz miał reprezentować coś, co dotyczyło czasów, w których żyli ponieważ zapytali o to Jezusa w słowach: „I pytali go uczniowie, mówiąc: Czemu więc uczeni w Piśmie powiadają, że w pierw ma przyjść Eliasz?” (werset 10). Uczniowie mieli zatem wiedzę o tym, że zanim przywrócone zostanie królestwo, najpierw musi przyjść Eliasz. „A On, odpowiadając, rzekł: Eliasz już przyszedł i nie poznali go, ale zrobili z nim, co chcieli. Tak i Syn Człowieczy ucierni od nich. Wtedy zrozumieci uczniowie, że mówił do nich o Janie Chrzcieliu.” (wersety 11-13).

Jednakże Malachiasz objaśnia, iż Jan Chrzciel nie był zupełnym wypełnieniem obrazu Eliasza. „Oto Ja pošę wam proroka Eliasza, zanim przyjdzie wielki i straszny dzień Pana, i zwróci serca ojców ku synom, a serca

synów ku ich ojcom, abym, gdy przyjdę, nie obłożył ziemi klątwą” (Mal. 3:23-24). Z zapisów tych możemy wyciągnąć wniosek, że Eliasz jest typem zarówno na Jana Chrzciela, jak i na Kościół. Jan, przy końcu Wieku Żydowskiego, wykonał pracę podobną do Eliaszowej, lecz prorocze przywrócenie opisane w prorocstwie Malachiasza nie zostało ukończone. Wiek Żydowski zakończył się ukaraniem ziemi – zniszczeniem żydowskiego społeczeństwa w czasie trwania ich żniwa. Prorocstwo Malachiasza nie wypełni się, dopóki druga część pozafiguralnego Eliasza w Wieku Tysiąclecia nie przywróci wszystkich rzeczy w czasie Restytucji. Tylko wtedy klątwy nie będzie już więcej na ziemi.

Jak zostało wspomniane wcześniej, przy Przemienieniu zostały ukazane trzy okresy czasu. Poprzez prześledzenie zapisów z 1 Król. 17-19 oraz 1 Król. 2 dowiemy się, że dzieło pozafiguralnego Eliasza rozpoczyna się w Wieku Ewangelii, gdy Kościół jest jeszcze w ciele. Dalsza część tego artykułu będzie komentarzem do tych rozdziałów.

1 Król. 17 - 1260 lat (539-1799)

Werset 1 – Rozpoczyna się 3,5 roku suszy dla Eliasza. Stosując metodę „dzień za rok” („Nadszedł Czas”) możemy przyjąć, że te 3,5 roku (1260 dni) przedstawia 1260 literalnych lat w życiu Kościoła.

Werset 3 – Eliasz otrzymał polecenie ukrycia się nad potokiem Kerit. Słowo „Kerit” oznacza „odcinać” (wg Konkordancji Stronga, pozycja 3747). Kościół w ciele został niejako odcięty od społeczeństwa i umieszczony na 1260 lat w warunkach obrazowej puszczy.

Werset 14 – „Mąka w garncu nie wyczerpie się, oliwy w bańce nie zabraknie.” W efekcie wielkiej suszy nastął czas ogromnego głodu. Jednakże, wdowa z Sarepty była w cudowny sposób zaopatrywana w pożywienie. Podobnie i Kościół był odżywiany podczas 1260 lat panowania Papiestwa. Te warunki utrzymywały się aż do 1799 roku, gdy żelazny uścisk Papieskiej władzy został rozluźniony i towarzystwa Biblijne uczyniły duchowy pokarm dostępnym, w przygotowaniu do nadchodzącego okresu żniwa.

1 Król. 18 - Wielkie zwycięstwo roku 1799, „Czas końca”

Ten rozdział opisuje wydarzenia około roku 1799 – „Czas końca” z 12 rozdziału prorocstwa Daniela.

Eliasz zwyciężył w wyzwaniu przeciwko prorokom Baala. W pozafigurze, jednym z ogromnych zysków jaki

wyniknął z Rewolucji Francuskiej było zwycięstwo Biblii nad Papiestwem, które to Papiestwo przez całe stulecia dławiło moc Pisma Świętego utrzymując jego zapisy w martwym języku (łacińskim) oraz trzymając ją z dala od ludu.

Werset 1 ukazuje kontekst czasowy: „W trzecim roku”, to znaczy, tuż przed końcem 3,5 roku suszy, przedstawiającym te 1260 lat panowania Papiestwa. Tym samym, czas tutaj wskazany jest czasem tuż przed rokiem 1799.

Werset 15 – Achab spotyka się z Eliaszem a walka z Baalem jest już postanowiona. Ten werset ukazuje rosnące poznanie we wszystkich dziedzinach. Wzrost znajomości przygotowuje pole do walki o prawdę. Od tego momentu, przesady z wieków ciemnych miały się ku upadkowi. Zapisy Obj. 12:14-17 potwierdzają tę myśl. Szatan próbował użyć prawdy (przedstawionej przez powódź) do zniszczenia prawdziwego Kościoła lecz świat przyjął ten napływ prawdy a plan Szatana obrócił się przeciwko niemu, rażąc jego oba narzędzia podstępów: (1) Kościół Rzymski; oraz (2) cywilne „Święte Cesarstwo Rzymskie”.

Werset 17 – Kiedy Achab spotkał Eliasza, zapytał go czy to on był sprawcą nieszczęść dotykających Izrael. System papieski zakazał głoszenia prawdy na 1260 lat, praktycznie powtarzając zarzuty Achaba, jakoby lud Boży był problemem niepokojącym świat (por. Obj. 11:7-11). Odpowiedź Eliasza była taka, że to niewierność Achaba względem przykazań Pana była powodem powstałych problemów. Podobnie, źródłem bolączek świata są zdeprawowane i złe systemy.

Werset 19 – Zniszczenie proroków Baala reprezentuje zniszczenie tradycji religijnych, które narastały przez 1260 lat. „Karmel” (wg. Konkordancji Stronga, pozycja 3760) znaczy „winnica, urodzajna rola”. Jakże jest to właściwe określenie! Przywrócone prawdy religijne, poczynając od roku 1799, odnowiły winnicę na resztę Wieku Ewangelii.

„Baal” (wg. Konkordancji Stronga, pozycja 1168) znaczy „poślubić; panować nad.” Przedstawia on Nikolaitów znanych z księgi Objawienia, które to określenie również oznacza „panować nad.” Był to dla kleru czas utraty większości kontroli i wpływów jakie mieli nad ludem. Taka oto jest doniosłość i waga zwycięstwa Eliasza.

Werset 21 – Eliasz zwraca się do Izraelitów z pytaniem, „Jak długo będziecie kuleć na dwie strony?” Pozafiguralnie, okres stanu „puszczy”, zbliżał się ku końcowi. Był to czas dla każdego z osobna aby się określił, za kim chce podążać lub jaką religię wyznawać.

Werset 23 – W toku konfrontacji, obie strony wybrały

po jednym cielcu. Mogą one przedstawiać dwa poglądy na pojednanie (katolicki i protestancki). Rzym twierdził, że aby być zbawionym trzeba być członkiem Kościoła Katolickiego i uczestniczyć w mszy; Protestantyzm natomiast głosił wiarę w Chrystusa jako jedyny warunek zbawienia. Bóg wkrótce miał objawić prawdę.

Werset 25 – Od tego momentu, aż do zakończenia rozdziału, objawiona zostaje prawdziwa nauka o pojednaniu.

Werset 32 – Eliasz wykopał rów dookoła ołtarza po czym przygotował ofiarę. Następnie wydał polecenie aby wylać na ofiarę wodę z czterech dużych wiader. Zostało to uczynione trzy razy, co razem dało dwanaście wiader wody. Wspomniany rów był na tyle głęboki, że mógł pomieścić dwie miary zboża, prawdopodobnie ukazując w ten sposób nadchodzące oświecenie – że przymierze Abrahamowe obejmuje dwa nasienia. Był to główny temat Ruchu Prawdy.

Werset 33 – Dwanaście wiader wody może przedstawiać nowe prawdy, które przychodzą od dwunastu duchowych plemion Izraela, w trzech częściach:

1) Pierwsza część, ukazująca prawdy podstawowe wraz z nastaniem roku 1799 oraz rozpowszechnieniem działalności towarzystw Biblijnych;

2) Druga część, to czas wielkiego dążenia do zrozumienia prorocstwa Daniela oraz Drugiego Przyjścia. W latach od 1826 do 1830, Henry Drummond był gospodarzem sześciu corocznych konferencji dotyczących prorocstw, które odbywały się w Albury Park w Surrey w Anglii. Były one prowadzone pod przewodnictwem Hugh McNeile, proboszcza Albury. Siedem punktów podsumowujących te obrady obejmowało takie wnioski jak to, że Drugie Przyjście nastanie przed Tysiącleciem oraz identyfikację 1260 lat poprzedzających Tysiąclecie z okresem rozpoczynającym się od panowania Justyniana I do Rewolucji Francuskiej. Sprawozdania z pierwszych trzech konferencji zostały opublikowane przez Drummonda w trzech tomach w latach od 1828 do 1829 jako „Rozmowy o Proroctwie” (z ang. „Dialogues on Prophecy”). Ruch Millera w Stanach Zjednoczonych powstał krótko po tych wydarzeniach.

3) Trzecia część, brzmienie siódmej trąby przy powrocie Pana.

Werset 36 – Kiedy to Eliaszowi przypadła kolej aby okazać czyj Bóg jest Bogiem prawdziwym, modlił się, przywołując imiona Abrahama, Izaaka oraz Izraela (Jakuba). Wymienienie tych trzech postaci może sugerować, że koncepcja o dwóch zbawieniach była ważną prawdą, która lada moment miała zostać objawiona. Abraham dana została cała obietnica; Izaak otrzymał część związaną z gwiazdami natomiast Jakub część mówiącą o piasku.

Werset 37 – Lud „odmienił swoje serca” z powrotem ku Bogu. Odniesienie to jest zbieżne z zapisem prorocstwa Malachiasza 3:24, w którym mowa jest o zwróceniu serc ojców ku synom a synów ku ich ojcom.

Werset 40 – Kiedy Eliasz odnosi zwycięstwo nad prorokami Baala, nakazał aby zabić ich wszystkich. Obrazować to może sposób w jaki Papiestwo zostało upokorzone w roku 1799. Od tego czasu jego władza i doniosłość zostały mocno osłabione; a w związku z tym nie było ono w stanie otwarcie prześladować świętych.

Werset 41 – Eliasz mówi Achabowi, że „słysząc szum ulewnego deszczu.” Od tego momentu rozprzestrzenianie się prawdy nie było powstrzymywane (Obj. 11:11,12). Towarzystwa Biblijne zapełniły ziemię mnogością tłumaczy. Nadeszły „deszcze” a „susza” się skończyła. Biblia pozostaje najlepiej sprzedającą się księgą na świecie, a jej prawdy, niegdyś zagubione, zostały odnalezione.

1 Król. 19:1-8 - Dwa duchowe pokarmy

Nic dziwnego, że ani władza cywilna ani kościelna, nie były zadowolone z efektów Rewolucji Francuskiej. Przez wieki prawda była „powalona na ziemię” (Dan. 8:12). Jednak postępujące dzieło oczyszczania świątyni (opisane w Dan. 8) sprawiło, że odnowiło się zainteresowanie drugim przyjściem Chrystusa oraz dotyczącymi tego prorocstwami a oczyszczanie to nabrało tempa wraz z rozwojem ruchu Millera.

Zapis Obj. 18:7 sugeruje, że nawet po procesie oczyszczania, Kościół Rzymski widział siebie, władzę duchowną, siedzącą „jak królowa.” Jej (władzy duchownej) „królem” była władza cywilna (ta została ukazana w Achabie). Tak więc, w wersetach 1 oraz 2, Achab i Izebel nadal rzucają swe groźby przeciwko świętym, mimo iż władza Papieska została zniszczona, a przynajmniej wielce ograniczona w roku 1799 (Obj. 12:17).

Werset 3 – Eliasz, pomimo wielkiego zwycięstwa nad Baalem, bał się gniewu Izebel więc uciekł do Beer-Szeby. To ukazuje, że wierny Kościół chciał być oddzielony od nominalnego chrześcijaństwa, a jednak był pełen lęku. „Beer-Szeba” (wg. Konkordancji Stronga, pozycja 884) znaczy „Studnia siedmiu”. W 1 Moj. 21:31, Abraham i Abimelech złożyli przysięgę potwierdzającą, że studnia została wykopana przez Abrahama zaś siedem jagniąt zostało złożonych w ofierze na świadectwo tym słowom. „Dlatego nazwano to miejsce Beer-Szeba, ponieważ tam obaj złożyli przysięgę.”

Choć próby interpretacji pobytu Eliasza w Beer-Szebie nie są pewne, to jednak powiązanie z historią Abrahama jest zastanawiające. Abraham utrzymywał, że studnia była wykopana zgodnie z prawem i stanowi jego własność, lecz ją „gwałtem zajęli słudzy” (werset 25). Prawda była przeznaczona dla świętych lecz słudzy Pa-

piestwa posłużyli się przemocą i uzurpowali sobie coś, co do nich nie należało. Nadszedł wówczas czas na przywrócenie prawdy.

Werset 4 – Będąc w Beer-Szebie, usiadł Eliasz pod „krzakiem jałowca,” (w angielskim przekładzie NASB mowa jest o tzw. „broom tree”, która to nazwa określa pewien rodzaj pustynnego krzewu o rozłożystych, stonkowo prostych łodygach, który przy odpowiedniej wielkości mógł dać schronienie od słońca, zaś łodygi przypominały miotłę – przyp. tłum.). W latach 1799-1874 stare błędy zostały „wymiecione”, stąd przyrównanie do „miotły”. W tym też czasie odbywało się oczyszczanie świętyni.

Werset 5 – Kiedy Eliasz spoczął pod krzewem, otrzymał pierwszy z dwóch pokarmów. Przedstawia on czas zainteresowania Drugim Przyjściem, kiedy to konferencje Drummonda oraz ruch Millera wywołały religijne ożywienie.

Werset 6 – Po posileniu się, Eliasz „znowu się położył.” Ukazuje to sen wszystkich panien po rozczarowaniu związanym z ruchem Millera (Mat. 25:5).

Werset 7 – „Lecz anioł przyszedł po raz drugi, dotknął go i rzekł: Wstań, posil się, gdyż masz daleką drogę przed sobą.” Dochodzimy w tym momencie do roku 1874, przekazania drugiego pokarmu. Podróż w zawiły XX wiek mogłaby być zbyt „daleka” gdyby nie laodycejskie przesłanie.

Werset 8 – Wypełniając polecenia anioła, Eliasz posilił się w przygotowaniu do podróży do góry Horeb, mającej trwać 40 dni. Kościół otrzymał ogromne wzmocnienie na okres 40 lat. Wzmianka, że Eliasz podróżował do góry Horeb, Bożej góry, jest wymowne. „Horeb” (wg. Konkordancji Stronga, pozycja 2722) znaczy „pustynia; pustoszyć.” Kościół był przekonany o tym, że 40-letnia podróż zaprowadzi ich do Królestwa w roku 1914, lecz ich nadzieje zostały „spustoszone”. Kolejne wersety wyjaśniają, co stało się w efekcie rozczarowania brakiem wypełnienia oczekiwań.

Werset 9 – Tak jak Eliasz skrył się w jaskini na Horebie, tak święci stali się „mieszkańcami jaskiń,” lecz wiedzieli, że po roku 1914 nadal jest do wykonania pewna praca. Pan zapytał: „Co tu robisz?” Pytanie to miało na celu pobudzenie świętych. Ujmując to inaczej: „Zaczynaj działać!” Następnie Pan wskazał, że musi przeminać jeszcze kilka okresów w historii, aż żniwo zostanie zakończone.

Werset 11 – Bóg polecił Eliaszowi „wyjdź i stań na górze”. Tam Eliasz stał się świadkiem bardzo potężnego wiatru, trzęsienia ziemi, ognia a na końcu łagodnego powiewu. Jest to ważne przesłanie o wydarzeniach na świecie po roku 1914: ukazane to zostały cztery żywioły, reprezentujące konkretne światowe zawirowania.

1) Wiatr przedstawia wojnę, która trwała od roku 1914 do roku 1945. Ona wstrząsała górami i kruszyła skały (Dan. 2). „Lecz w tym wichrze nie było Pana”; to określenie pojawia się również przy trzęsieniu ziemi oraz ogniu. Oznacza to, że oczekiwane przez Kościół w roku 1914 Królestwo Pokoju nie nastąpiło. Nie odnalazł on także tego wypełnienia w dwóch kolejnych okresach; co pokazuje, że to czego Eliasz oczekiwał od Pana nie nastąpiło w czasie trwania tego ucisku.

2) Trzęsienie ziemi odnosi się do rozpadu „imperii” ziemi w latach 1945-1989. Po zakończeniu II Wojny Światowej, porozumienia kolonialne zawaliły się, szczególnie we wschodniej Europie, wliczając w to rozpad Związku Radzieckiego. W roku 1948, Indie uniezależniły się od Wielkiej Brytanii. Jerzy VI był ostatnim królem, którego tytuł brzmiał: „Król Anglii, Wspólnoty Narodów oraz Cesarz Indii.” Zapis w Łuk. 21:29 podkreśla że, prócz Izraela, nastąpi pomnożenie „drzew” (nowych narodów). Miało to nastąpić z uwagi na fakt, że władcy kolonialni stracili swą siłę. Stare, silne monarchie rozpadły się na mniejsze państwa. Choć Wielka Brytania nadal ma królową, która jest także głową Kościoła Anglikańskiego, to jednak ustrój jest dziedziczną monarchią konstytucyjną o parlamentarno-gabinetowym systemie rządów z premierem na czele.

3) Ogień dotyczy „anarchii.” Nasze definicje anarchii są jednak nieco archaiczne. Nihilizm (unicestwienie istniejących systemów politycznych), lub, co jest ważne w odniesieniu do naszych czasów, terroryzm, zdaje się wypełniać to proroctwo. Trend ten rozpoczął się zaraz po roku 1989 i ciągle rozprzestrzenia się po świecie. Elementami przyczyniającymi się do nasilenia terroryzmu są wzrost zachowań rasistowskich i brutalna nietolerancja religijna pomiędzy trzema światowymi religiami: Islamem, Judaizmem i Chrześcijaństwem. Terroryzm jest zaiste niszczącym „ogniem.” Sprawy zdają się być poza kontrolą jakiegokolwiek z obecnych rządów. Wspaniałą zapowiedzią jest to, że po tym czasie nastąpi Królestwo.

4) Cichy łagodny powiew obejmuje pojawienie się Pana a w konsekwencji nastanie Królestwa Pokoju. Jest to uderzająco podobne do zapisu Ps. 46:10-11, „Przestańcie i poznajcie, że Ja Bóg.” Możemy czerpać wielką pociechę z wiedzy o tym co nastąpi po tych trudnościach.

Następnie, Pan powtórnie zadaje to samo pytanie Eliaszowi: „Co tu robisz, Eliaszu?” Eliasz znów odpowiada słowami, że gorliwie stawał w obronie Pana, ponieważ lud porzucił przymierze z Nim a z proroków tylko on jeden pozostał (wersety 13,14). To tłumaczy nam, że zadanie przekazane klasie Eliasza przez Boga nie zmieniło się po roku 1914.

1 Król. 19:15-18 - Niedokończony zadanie

W tych wersetach mamy zapis oczekiwań, jakie zostały

przekazane Eliaszowi. Warto zwrócić uwagę, że Eliasz (figuralny i pozafiguralny) nigdy nie ukończył swojego zadania. Dzieło Eliasza musiał dokończyć Elizeusz. Takie jest znaczenie przekazania płaszcza Eliasza Elizeuszowi. Imię „Eliasz” zwykle odnosi się w pozafigurze do całej klasy spłodzonych z ducha w Wieku Ewangelii. Jednak Pan chce, abyśmy byli świadomi tego, iż grupa ta ostatecznie podzielona będzie na panny „mądre” oraz „głupie” (Mat. 25:2). Pozostała część klasy Eliasza (Wielkie Grono) musi dokończyć dzieło.

Werset 19 - Eliasz przekazuje swój płaszcz (swój autorytet) Elizeuszowi. Wielkie Grono pozostanie w celu „niesienia sztandaru” gdy klasa 144.000 zostanie uwielbiona.

Podróż Eliasza oraz Elizeusza oraz zakończenie życia Eliza - 2 Król. 2

Zanim Eliasz został zabrany przez rydwan, wraz z Elizeuszem odbyli podróż do czterech miejsc. W miejscu ostatniego przystanku, Eliasz został oddzielony od Elizeusza ognistym rydwanem; następnie został zabrany do nieba wśród burzy. Ta czteroetapowa podróż Eliasza reprezentuje wydarzenia poczynając od roku 1799 aż do uwielbienia Kościoła. Eliasz wędrował do trzech miast oraz do jednej rzeki, Jordanu. Nazwy tych miejsc pomogą w ich interpretacji a wskazują one na warunki, a nie daty, jak przyjmowano w niektórych wcześniejszych opracowaniach. Jest to ogólny obraz, jak w przypadku Przybytku, gdzie Dziedziniec, Miejsce Święte oraz Najświętsze reprezentują określone warunki.

1) Gilgal oznacza „toczyć; odtoczyć; zdjąć; oddalić; usunąć.” Władza Papiestwa do prześladowania została zakończona lub „usunięta” w roku 1799, podobnie „usunięte” zostały błędy nominalnego chrześcijaństwa podczas „oczyszczania świątyni” jak i w późniejszym czasie.

2) Betel oznacza „Dom Boży.” Pastor Russell zakupił brooklyńską posiadłość od Henry’ego Warda Beechera, który nazwał ją „Betel.” Nazwę tę pozostawiono i miejsce to stało się siedzibą IBSA (z ang. Międzynarodowe Stowarzyszenie Badaczy Pisma Świętego - przyp. tłum.) poczynając od roku 1907.

Chociaż pozostawienie tej nazwy może być wyrazem rozrządzenia Pana, to jednak ważnym jest to, że od tej chwili aż do roku 1916 nastąpiło wzmożone szerzenie prawdy, jak w przypadku drugiego karmienia Eliasza.

3) Jerycho oznacza „woń; zapach.” Jest to ukazanie stanu Kościoła od roku 1914 aż do zamknięcia drzwi, która to myśl została przedstawiona w przypowieści o „mądrych” i „głupich” pannach. Nie istnieje żadna organizacja przeznaczona do kontrolowania prawdziwego Kościoła. Święci muszą rozwijać indywidualną wiarę w tych jakże niepewnych czasach i stać się przyjemną

wonią dla Pana.

4) Jordan oznacza „osądzenie; wydanie wyroku.” Reprezentuje zamknięcie drzwi do wysokiego powołania. „Wyrok został wydany” - znaczy to, iż sąd Kościoła dobiegł końca a ten okazał się wiernym.

Wersety 11 i 12 opisują ognisty rydwan oraz konie, które oddzieliły Eliasza od Elizeusza. Jak wiemy, rydwan jest pojazdem wojskowym. To wskazuje na Bożą opiekę

nad Jego świętymi oraz wyrok (ogień) przeciwko jego wrogom. Boski ochronny jak i niszczący „ogień” oddziela Maluczkie Stadko od Wielkiego Tłumu. „Konie” (próby doktrynalne) doprowadzą do oddzielenia Eliasza od Elizeusza.

W końcu, Eliaz zabrany został wśród burzy do nieba, co reprezentuje uwielbienie 144.000.

Chastian Ron